

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж 225/2015
Рев2 956/2015
24.06.2015. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиоца С.В.1 из С., чији је пуномоћник С.В.2, адвокат из Ниша, против тужене Републике Србије, Министарство одбране, ВП-5035 Сурдулица, чији је правни следбеник ВП-1097 Ниш, коју заступа Дирекција за имовинскоправне послове, Одељење у Нишу, ради накнаде штете, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против решења Апелационог суда у Нишу Р1 115/14 од 08.01.2015. године и о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1118/14 од 23.05.2014. године, у седници одржаној 24.06.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, жалба тужиоца изјављена против решења Апелационог суда у Нишу Р1 115/14 од 08.01.2015. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1118/14 од 23.05.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању, Судска јединица Сурдулица, П 4966/10 од 25.09.2013. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади нематеријалну штету исплатом 360.000,00 динара на име претрпљеног страха и 500.000,00 динара на име душевних болова због умањења животне активности, а све са законском каматом од 25.09.2013. године до исплате, док је ставом другим изреке одбијен захтев тужиоца за исплату нематеријалне штете преко износа досуђених претходним ставом, односно за исплату још 140.000,00 динара на име претрпљеног страха и за још 500.000,00 динара на име душевних болова због умањења животне активности. Ставом трећим изреке одбијен је и захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му на име изгубљене зараде у периоду од 01.05.2000. до 31.10.2006. године, плати укупно 969.225,80 динара са припадајућом каматом. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка од 309.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 1118/14 од 23.05.2014. године, жалбе парничних странака су одбијене, као неосноване, а првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузето дозвољеном, применом члана 395. Закона о парничном поступку, ради разматрања правних питања од општег интереса и уједначавања судске праксе.

Апелациони суд у Нишу решењем Р1 115/14 од 08.01.2015. године, није предложио Врховном касационом суду одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, налазећи да за то нису испуњени услови.

Тужилац је против решења другостепеног суда изјавио жалбу због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о дозвољености изјављене жалбе, Врховни касациони суд је имао у виду да се у конкретном случају ради о поступку започетом пре ступања на снагу новог Закона о парничном поступку, односно пре 01.02.2012. године („Службени гласник РС“ број 72/11), па се, применом одредби члана 506. став 1. у вези члана 508. тог Закона, овај поступак има спровести по одредбама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 125/04 и 111/09), који не предвиђа жалбу као правни лек који се може изјавити против решења другостепеног суда, што и жалбу тужиоца чини недозвољеном.

Наиме, жалба као правни лек може се изјавити против пресуде донете у првом степену (члан 355. ЗПП) и против решења првостепеног суда (члан 385.ЗПП).

Против одлука другостепеног суда – правноснажне пресуде донесене у другом степену и решења другостепеног суда, странке могу изјавити ревизију (члан 394. и 412. став 5. ЗПП). Како је против решења другостепеног суда изјављена жалба, то је на основу члана 411. у вези члана 373. ЗПП одлучено као у ставу првом изреке.

Апелациони суд у Нишу није предложио одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној, па је Врховни касациони суд ценећи дозвољеност ревизије тужиоца, изјављене против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1118/14 од 23.05.2014. године, применом члана 401. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 394. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“ број 125/04 и 111/09), прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима када се тужбени захтев односи на утврђење права својине на непокретностима, потраживања у новцу, предају ствари или извршење неке друге чинидбе, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 100.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете поднета је 02.07.2003. године, а вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 2.850.382.40 динара, што представља динарску противвредност износа од 25.090,42 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме вредност побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 100.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена, применом одредбе члана 394. став 2. ЗПП.

На основу члана 404. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.